

тамъ намирътъ убѣжище; най диво и пусто мѣсто, дѣто кракъ челоуѣчески не стѣпва.

Изъ тыя непроходимы мѣста, по мѣжду тыя гѣсты дървета, сега едвамъ ся промижтъ двама както по мѣсто-то, така и тѣ страшни юнаци. Съ лица исдрасканы и съ очи съвсѣмъ надтегнади отъ неспане, двама-та мълчешкомъ, съ очи наведены, на долу легка по легка слѣдвать наченатый си пжтъ. Тихъ шумъ, причиненъ отъ тѣхный вървежъ, плаши сичкы общежители на тажъ пустынь. Далечъ долу, до подножіе-то на тоя балканъ, скърца кырванъ отъ Татарскы коля; тукъ въ тѣхъ сж были наши-тѣ жертвы; тукъ е была доба-та на четырма-та храбры юнацы; тукъ сж гы тѣ пристигнали и вървятъ подирѣж-тж имъ. Тыя двама юнаци бѣхж Василь и Петръ.

Отъ другж-тж странж на планинж-тж вървятъ сжщо двама прислѣдователи Желе и Никола, безъ да знажтъ че срѣща имъ слѣдвать другари, кои въ сжщо время глѣдять за кырвана, и не изгубвжтъ отъ очи си тѣхъ, като съзиржтъ съ голѣмо внимане на всякж тѣхнж постѣпкж.

Желе и Никола ся спрѣхж.

— Стой Петре, продума Василь, видишь ли ты